

ske Plads og de mange Mindestene. Stemningen var udmærket, og under megen Spøg og Munterhed fotograferedes Gæsterne. Man kunde næppe løsrive sig fra det dejlige Sted, som inspirerede baade til Sang og Tale. Endelig sluttede man af med Sangen „Jeg har baaret Lærkens Vinge“, og hjem gik det med den lange Række Vogne i den stille Aften.

Om Søndagen tog man saa fat paa den alvorlige Side af Arbejdet, Aarsmødet. 107 Delegerede var mødt fra alle Kanter af Landet, og det var en stor Glæde for dem, der arbejdede i Fredssagens Tjeneste, da 2—3 mødte til en Generalforsamling i København, nu at se, hvor den Sag har slaaet ned i Befolkningen som en Sag, der ikke mere kan dø.

Formanden, Kursusbestyrer Rasmussen, gav Beretningen om Dansk Fredsforenings Virksomhed.

Det mest brændende Spørgsmaal var Fredsforeningens Forhold til Skyttesagen, til hvilken der var sket Henvendelse fra Overbestyrelsen af Skytteforeningerne om en bestemt Udtalelse angaaende dens Forhold til Skyttesagen, som man mente Fredsforeningen vilde bekæmpe. Fredsforeningens Bestyrelse havde ikke ønsket at besvare dette alene, men derimod opsat dette til Afholdelsen af Delegeretmødet, for at Besvarelsen kunde være et Udtryk fra alle Kredse i Landet. Det viste sig imidlertid, at Hovedbestyrelsen havde været i fuld Forstaaelse med Befolkningen, ti den foreslaaede Resolution blev vedtaget af Mødet, og det var glædeligt at se, at talrige Mænd, som havde været Formænd i Skytteforeninger, nu var Formænd i Fredsforeninger, idet de følte, at det var to Ting, der ikke stod i Strid med hinanden.

Navnlig betonedes Lærerne, at de følte, de unge stod for Fald i deres Fritid, de trængte til noget, der kunde optage deres Sind paa en god Maade, og det havde Skyttesagen været. Den havde været en moralsk opdragende Magt overfor de unge.

Naturligvis blev der taget skarp Afstand fra den militaristiske Tankegang, der mener, at Skytteforeningerne er en Forskole til Hæren — ja enkelte, blandt andre Hr. Journalist Ferdinand Nielsen, udtalte, at han saa paa Skyttesagen som stridende mod Fredssagen, da det opflammede Krigersindet hos de unge at lege Soldat og skyde med skarpt.

Imidlertid blev Hovedbestyrelsens Resolution vedtaget:

„Dansk Fredsforening kræver, at Folk og Stat i Forening arbejder hen imod at umuliggøre Krig for Danmarks Vedkommende, og hen imod, at al Strid imellem civiliserede Stater maa blive bilagt, uden Krig, ved Voldgift paa Grundlag af Folkenes Selvbestemmelsesret. Men

da baade Fredssagen og Skyttesagen tilsigter Hævdelsen af Fædrelandets Frihed og Selvstændighed,

da Opnaaelsen af Danmarks Neutralisering — det første Punkt af Dansk Fredsforenings Program — ikke vil fritage vort Fædreland for Pligten til Nødværge med væbnet Magt i Tilfælde af Angreb, og

da følgelig Fredsforeningens Formaal ikke strider imod Skytteforeningernes, —

saa **beslutter Aarsmødet,**

at Dansk Fredsforening ikke anser Tilslutning til Skytteforeningerne for at være

stridende imod Fredssagen, dog selvfølgelig under Forudsætning af,

at Skytteforeningerne vaager over, at der ikke gennem deres Øvelser, Fester eller andre Møder opelskes krigerske Tilbøjeligheder,

men kun indskrænke sig til at fremme Ungdommens legemlige Udvikling, og indøve den i Vaabenbrug til Værn for Folkets Frihed og Selvstændighed,

at de opelsker en saadan sund Fædrelandskærlighed, som kan forenes med den alle Folk omfattende Menneskekærlighed, og

at de ikke paa nogen Maade modarbejder Dansk Fredsforenings Hovedformaal: Danmarks Neutralisering, Afslutning af Voldgiftstraktater med andre Stater og det sønderjydske Spørgsmaals Løsning ad fredelig Vej.

Ligeledes vedtog Dansk Fredsforening paa Aarsmødet, at udgive „Medlemsbladet“ fra 1894 i uvidet Form og uddele det gratis til Medlemmerne. Endskønt man mente at kunne faa en stor Indtægt ved Avertissementer, naar det nu altsaa udkom i 15,000 Eksemplarer, saa fandt man det dog rigtigere, selv om Bladet ikke kunde bære sig derved, at prøve det et Aar, ti da der ved Adressen var kommet adskillige tusind Kroner ind, stemte de Delegerede for, at der blev tilstaaet nogle tusind Kroner til Bladforetagendet, som man alle var enig om vilde støtte Fredssagen og vinde nye Medlemmer. Flere mindre Spørgsmaal forhandlede.

Klokken fire skulde det offentlige Møde begynde, og i største Hast nød man Forfriskninger for atter at være tilstede i Koldinghus's store Sal — Staldgaarden. Hen ved 2000 Mennesker havde samlet sig, før Formanden for Koldingkredsen Hr. Buch fra Seest aabnede Mødet og meddelte Forsamlingen, hvem der var indbudte, og gjorde Rede for, hvorfor man især havde indbudt Kaptajn Ramsing, Højskoleforstander Nørregaard og Pastor Brücker. Hr. Buch mente, at en mundtlig Diskussion mellem Fredsvenner og Modstandere maatte absolut klare de sidstes Misforstaaelser over for Fredsagen.

Det var kendeligt at Hr. Buch, der har en saa dyb Forstaaelse af Fredssagens Betydning for vort Fædreland, men som tillige er knyttet med Højagtelse og personlig Venskabsfølelse til ovennævnte Modstandere, gjorde alt for, at det gode Forhold skulde bevares mellem Skyttesagsvennerne og Fredsvennerne.

Desværre var ingen af disse indbudte Herrer kommen tilstede, saa der blev egentlig ingen Meningsforskel paa Mødet.

Fru Johanne Meyer talte om Fredsagens ethiske Betydning, og Hr. Christensen Stadil om den politiske Side. Sønderjyden, Hr. Hansen, Nørre-Mølle, gjorde et særdeles sympatetisk Indtryk paa Forsamlingen ved sin brændende Iver for den sønderjydske Sag. Selv Fredsven og dansk, ønskede han intet hellere, end at Fredsvennerne og de danske Sønderjyder kunde mødes i Forstaaelse om at vinde Sønderjylland tilbage ad fredelig Vej. Hans Resolution lød saaledes: De i Kolding den 25. Juni 1893 forsamlende Fredsvenner erklærer:

1) at Fredssagen aldrig vil kunne fremmes i Danmark ved, at det sønderjydske Spørgsmaal ties ihjel;

2) at det bør være en af de danske Fredsvenners Hovedopgave at virke hen til

en fredelig Løsning af det sønderjydske Spørgsmaal, og

3) at det Arbejde, som danske Sønderjyder udfolder for at værne om deres stærkt truede Nationalitet, fortjener alle danske Fredsvenners Anerkendelse og Støtte, da det er i fuld Overensstemmelse med Fredsvennernes Bestræbelser.

Om Aftenen var der fælles Spisning i den store Sal paa Højskolehjemmet, hvor den fortræffelige Værtinde, Fru Ole Larsen, styrkede og forfriskede de af Mødet stærkt medtagne Gæster, med sin velmagende og solide Mad, der naturligvis forhøjede Stemningen.

Der blev holdt mange og forskellige Taler; vi vil kun nævne en. Det var en Skaal af P. Holst for Folketingsmand Bajers Arbejde i Fredssagens Tjeneste, hvori han blandt andet fortalte, hvor værdifuldt Hr. Bajers Arbejde var for Danmark i fremmede Lande. Her fik Hr. Bajer Lejlighed til at tale med de fremmede Nationers mest fremragende Mænd, og her fik han Lejlighed til at bygge Fredens Bro op mellem Nationerne, og hvem der kendte Hr. B.'s Nøjagtighed i Forretningssager, vilde finde i Fredsbureauet i Bern, det Bureau, for hvilket Verden vil kunne takke Hr. Bajer, de vil der finde den mageløse Orden og Nøjagtighed, som udmærker Hr. Bajer. Hr. P. Holst havde selv været i Udlandet paa Kongressen og der set den Ære, Hr. Bajer gjorde sit Fædreland. Hr. Bajer fik iblandt Fredsvennerne et oprigtigt Leve og mangt et Øje sendte ham et taknemligt Blik her som den Mand, der først bragte Fredstanken til Danmark og under Kulde og Latter dog aldrig sveg Fredens og Broderkærlighedens Tanke.

Københavns Byraadmøde.

I en gruelig Hede stod Masser af Mennesker pakket sammen paa Tilhørerpladsen for at høre Gæstgiversnes Skæbne endelig afgjort. Men heldigvis blev den ikke afgjort. Den offentlige Mening var nu bleven for stærk; Sagen kunde ikke afsluttes, den gik i Udvalg, saa man vil nu haabe, at der naas et retfærdigere Resultat. Der er dog virkelig ikke nogen Mening i, at en Del Borgere betaler Skat af deres Næringsvej og paa samme Tid mulkeres for at drive den.

Hr. Maler Jensen og Hr. Herman Trier førte Gæstgiversagen vel, for Resten var der vistnok lige saa megen Sympati inde i Salen for dem som paa Tilhørerpladsen; men Borgerrepræsentationen har den gammeldags Fornemmelse, at det er krænkende at erkende, at de har begaaet en Fejl i denne Sag, og ønsker den ikke genoptaget.

Heller ikke vakte det nogen Glæde at de ny Repræsentanter kommer med saa mange Forespørgsler. Hr. Boghandler Philipsen havde dog tilladt sig at spørge — vi tror overensstemmende med manges Ønsker — om Sygeplejesagen paa Blegdamshospitalet. Borgmesteren forsikrede, at der ikke var Spor af Grund til at nære Frygt for Børnenes Forplejning. Professor Engsted mente, at det var stor Synd at mistænke Sygeplejerskerne, hvis Arbejde var uhyre anstrængende, og forsvarede dem i det hele taget. Hr. Professor Lange kom med en meget rigtig Udtalelse, nemlig den: at Afspærringssystemet